

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 11.

Den 1ste Marts 1893.

42de Aargang.

Prøver Aanderne.

Endstjøndt følgende Artikel, skreven af Profeten Joseph Smith i 1842 og meddelt i hans Levnetsløb, har været offentliggjort i „Stjernen“ før, føle vi os dog „paa Grund af Hændelser, som i den senere Tid have fundet Sted blandt os,“ tilskyndede til at lade den trykke paany. Red.

Paa Grund af Hændelser, som i den senere Tid have fundet Sted blandt os, er det en bydende Pligt for mig at sige Noget om de mange falske Aander, der paavirke Menneskene.

Af Apostlernes Skrifter se vi tydeligen, at mange falske Aander eksisterte i deres Dage og vare „udgangne i Verden,“ samt at der udtrævedes Kundskab, som Gud alene kunde give, til at opdage falske Aander og til at prøve, hvilke Aander vare af Gud. Verden i Almindelighed har været indviklet i stort Mørke, hvad denne Sag angaar, og hvorledes kunde det være anderledes? „thi Ingen kjender de guddommelige Ting uden ved Guds Aand.“

Ægypterne vare ikke i Stand til at

opdage Forskjellen mellem Mose Mirakler og Troldkarlernes, førend de bleve prøvede ved Siden af hverandre, og dersom Moses ikke var kommen iblandt dem, vilde de uden Tvivl have troet, at Troldkarlernes Mirakler udførtes ved Guds overordenlige Kraft, thi store vare de Mirakler, der udførtes af dem — en overnaturlig Virksomhed udfoldedes og en stor Kraft lagdes for Dagen.

Spaakvinden i Endor er ikke mindre mærkelig. Hun havde Magt til at kalde Profeten Samuel op af Graven, saa at han viste sig for den forbausede Konge og aabenbarede ham hans tilkommende Skjæbne. Hvo kunde sige, om denne Kvinde var af Gud og en retfærdig Kvinde, eller om den Kraft, hun besad, var af Dævelen, og hun en Heks, som Bibelen siger? Nu er det let for os at sige; men om vi havde levet paa hendes Tid, hvem af os kunde da have afløret Hemmeligheden?

Det vilde have været ligesaa vanskeligt for os at sige, ved hvilken Magt Apostlene profeterede, eller ved hvilken

Kraft de talte og gjorde Undergjerninger. Hvem kunde have sagt, enten Simon, den Trolldar, var af Gud eller af Djævelen?

Der var altid i enhver Tidsalder tilshueladende Mangel paa Kundskab angaaende disse Ting. Alle Slags Aander have optraadt til enhver Tid og næsten iblandt alle Folk. Hvis vi gaa iblandt Hedningerne, saa have de deres Aander, Muhamedanerne have deres; Jøderne, de Kristne, Indianerne — Alle have deres Aander, deres overnaturlige Virken, og Alle paaftaa, at deres Aander ere af Gud. Hvo kan lose denne Gaade? „Prøv Aanderne,“ siger Johannes, men hvem skal gjøre det? De Lærde, Filosoferne, de Bise, de Gejstlige — Alle ere lige uvidende. Hedningerne rose sig af deres Guder og af de store Ting, som deres Drakler have udrettet. Muhamedaneren holder paa sin Koran og de guddommelige Meddelelser, hans Forfædre have modtaget, og som han endnu modtager. Jøderne have talrige Eksempler paa, baade i ældre og nyere Tider, at Mænd have fremstaaet blandt dem og paaftaaet, at de ere inspirerede af Gud og sendte til at forkynde om store forestaaende Begivenheder, og de Kristne have ikke forsonet at følge Eksemplet.

„Prøv Aanderne,“ men hvormed? Skal man prøve dem med Menneskenes Trosbekjendelser? Hvilken uhort Daarstak, hvilken dyb Uvidenhed, hvilken beklagelig Dumhed! At prøve et evigt Væsens Virksomhed ved Noget, der er undfanget i Uvidenhed, et Spindelbæv fra igaar! thi jeg paaftaar, at Aanderne ere evige Væsner. Englene vilde blues og Djævlene vilde fornærmede sige: „Kristus kjende vi og om Paulus vide vi, men hvo ere I?“ Lad hvert Menneske eller Samfund forfatte en Trosbekjendelse og prøve onde Aander ved

den, og Djævelen vilde ryste af Latter — han kunde aldrig ønske eller forlange noget Bedre. Og dog bære mange Mennesker sig jaaledes ad, og derfor ere saa mange Aander udgangne i Verden.

Et stort Unde er, at Menneskene ere uvidende om Aandernes Natur, om deres Magt, Love, Regjering, Bestyrelse, Kundskab osv., og derfor tro de, at ethvert Syn eller Aabenbaring maa være af Gud. Derfor gribes Methodisterne, Presbyterianerne og Andre ofte af en Aand, der kaster dem omkuld og for en længere Tid aldeles berøver dem al Livsvirkjomhed. Dette anse de som en herlig Aabenbarelse af Guds Kraft. En Aabenbarelse fra Gud? Har Bedkommende vundet nogen Kundskab derved? Har Himlens Dække været oprullet? Ere Guds Planer blevne afslørede? Have de jet eller talt med Engle? eller har det Tilkommendes Herlighed vist sig for dem? Nej, men deres Legemer have været lammede, Aandens Virksomhed standset og al den Kundskab, man kan erholde af dem, naar de komme til Beviisthed igjen, er Raabene: Gloria! Gloria! Halleluja! eller lignende usammenhængende Ud- raab; men „Guds Kraft“ have de jo fornunnet!

Shakeren vil hvirvle sig rundt paa Hælen, tilskyndet af en overnaturlig Magt eller Aand, og straks tænker han, at det er en Virkning af Guds Aand; og Zumperen vil hoppe og springe og gjøre alle Slags Grimacer. Methodisten vil raabe under Indskydelsen af en eller anden Aand, indtil Himmelen selv kunde bryde ved hans vilde Skrig, medens Kvækerne, paavirkede som de tænke af Guds Aand, ville sidde ganske stille og ikke sige et Mul. Er Gud Op- hav til alt dette? Hvis ikke til Alt, hvilket af det anerkjender han? Saa- dan en uligeartet Masse af Forvirring

kan sikkerlig aldrig indkomme i Himmeriges Rige.

Enhver af disse Sekterere paastaar, at de kunne bedømme sin Næstes Aand, men ingen af dem kan prøve sin egen, og hvorfor ikke? Fordi de ingen Noget have til at oplukke med, ingen Maalestof til at maale med og intet Kjendemærke til at domme efter. Kunde Nogen sige Længden, Bredden eller Højden af en Bygning uden Maalestof? Eller kunde Nogen prøve et Metals Godhed uden en Provesten, eller be-regne Planetystemernes Bevægelser uden Kundskab til Astronomien? Vist ikke; og dersom Uvidenheden ikke kan bedømme saadanne Ting, hvem kan da beskrive en Byjets Engel? Dersom Satan skulde vise sig i Nysglands, hvem kan bedømme hans Kulør, hans Tegn, hans Udseende, hans Grad af Herlighed eller Maaden, hvorpaa han aabenbarer sig? Hvem kan opdage Aanden i de franske Profeter med deres Aabenbaringer, Syner og Tilkjendegivelser? Eller hvem kan bedømme Irvingiternes Aand med deres Apostle og Profeter, Syner, Tungemaal, Fortolkninger osv.? Eller hvem kan drage for Byjet og afløre de skjulte Hemmeligheder af de falske Aander, som saa ofte optræde iblandt de Sidste-Dages Hellige? Vi svare, at Ingen kan gøre dette uden Præstedømmet og uden at have Kundskab om Lovene, hvorved Aanderne regjeres, thi ligesom „Ingen kjender de guddommelige Ting uden ved Guds Aand,“ saa kjender heller Ingen Djævelens Aand, hans Magt og Indflydelse, uden man er i Besiddelse af Kundskab, som er mere end menneskelig, og faar de hemmelige Virkninger af hans Anslag aabenbarede formedelst Præstedømmet; ja man maa ved Herrens Aand lære at kjende den englelige Skikkelse, det fromme Blik og den Mid-

thjærhed, som han saa ofte lader tilshyne for Guds Vre, tilligemed den profetiske Aand den lokkende Indflydelse, det gudtrygtige Udseende og det hellige Skin, hvorunder han skjuler sin Fremgangsmaade og sine listige Slangebugtninger.

Et Menneske maa kunne bedømme Aander, førend det kan trække denne djævelske Indflydelse for Byjet og afløre den for Verden i hele dens sjælefordærvende Afstyhelighed; thi Intet er skadeligere for Menneskenes Børn end at være under Paavirkning af en falsk Aand og tro, at det er Guds Aand. Tusinde have følt Virkningerne af en falsk Aands frygtelige Magt og sørgelige Indflydelse. Lange Pilegrims-vandringere ere blevne foretagne, strængede Bødsøvelser udholdte, og Lidelse, Gledighed og Jammer have betegnet deres Spor. Nationer ere blevne rystede, Riger styrkede, Lande hærjede, og Blodsudgydelse, Slakteri og Mordlæggelse ere synlige Virkninger af falske Aanders usynlige Indflydelse.

Tyrkerne, Hinduerne, Jøderne, de Kristne, Indianerne, kort sagt alle Nationer ere blevne bedragede, narrede og tilføjede Skade formedelst onde Aanders ondskabsfulde Paavirkning.

Som vi forhen have bemærket, den store Vanstuelighed ligger i Uvidenheden om Aanderne Natur, om Lovene, hvorefter de regjeres, og Tegnene, hvorpaa de kunde kjendes. Dersom Guds Aand er fornøden for at kunne kjende de Ting, som ere af Gud, saa behøver man ogsaa samme Aand til at afløre Djævelens Aand, hvoraf følger som en naturlig Slutning, at medmindre Nogen staar i Forbindelse med eller har Aabenbaring fra Gud, der udfolder for dem Maaden, hvorpaa Aanderne virke, maa man evindeligen forblive uvidende om disse Principer; thi jeg

paastaar, at dersom eet Menneske ikke kan forstaa disse Ting undtagen ved Guds Aands Hjælp, saa kunne heller ikke ti tusinde. Det ligger udenfor den Værdes Visdom, den Veltalendes Sprog og den Vældiges Magt. Og vi skulle tilsidst komme til den Slutning, hvad vi end monne tænke om Aabenbaring, at uden den, kan man hverken vide eller forstaa Noget om Gud eller Djævelen; og hvor uvillig Verden end er til at anerkjende dette Princip, er det dog klart af de mangfoldige Trosbekjendelser og Forestillinger angaaende denne Gjenstand, at de ikke forstaa noget af dette Princip, og det er ligesaa indlysende, at uden en guddommelig Meddelelse maa de altid blive i Uvidenhed. Verden antog altid falske Profeter for sande, og de, der vare sendte af Gud, ansaas for at være falske Profeter, og derfor dræbtes, stenedes, straffedes og sængsledes de sande Profeter, som maatte skjule sig „i Orkener, Huler og Fordybninger i Jorden,“ og endstjøndt de vare Jordens hæderligste Mænd, udstøttes de fra Samfundet som Vandstrygere, medens man opmuntrede, ærede og understøttede Rjæltringer, Gadthye, Hylere, Bedragere og de fletteste Mænd.

Et Menneske maa, som ovenfor bemærket, have den Kundskab at bedømme Aander, for at forstaa disse Ting og hvorledes skal man erholde denne Gave, dersom Aandens Gaver ikke eksistere? Og hvorledes kunne disse Gaver erholdes uden Aabenbaring? „Kristus opfor til Himmelen og gav Menneskene Gaver, og han bestiktede Nogle til Apostler, Nogle til Profeter, Nogle til Evangelister og Nogle til Hyrder og Lærere.“ Og hvorledes bleve Apostle, Profeter, Hyrder, Lærere og Evangelister valgte? Ved Profeti. (Aabenbaring) og ved Haandspaalæggelse, — ved en

guddommelig bestikket Ordinanse — formedelst Præstedømmet, organiseret efter Guds Orden i Folge guddommelig Bestikelse. Apostlene i gamle Dage havde dette Præstedømmes Nøgler — Nøglerne til Guds Riges Hemmeligheder, og vare folgelig i Stand til at oplukke og opklare alle Ting henhørende til Kirkenes Regjering, Samfundets Belfærd, Menneskenes tilkommende Bestemmelse og Aandernes Virken, Kraft og Indsyldelse; thi de kunde kontrollere dem efter Behag, byde dem at vige i Jesu Navn og aabenbare deres onde og hemmelige Foretagender, naar de søgte at føre Menigheden bag Buset under Religionens Maske og kjæmpede imod Kirkenes Belfærd og Sandhedens Udbredelse.

Vi læse, at Disciplene uddreve „Djævle i Jesu Navn,“ og da en Kvinde, som besad en Spaadomsaand, raabte efter Paulus og Silas: „Disse ere den højeste Guds Tjenere, som forkynde Eder Saliggjorelsens Vej,“ opdagede de Aandens rette Karakter, og omendstjøndt hun talede til deres Gunst, bød Paulus Aanden at fare ud af hende, og frigjorde sig saaledes for den Bestjæmmelse, som ellers maaste vilde have ramt dem, idet Folk vilde have troet, at de stode i Forbindelse med hende i Udførelsen af hendes utiladelige Principer, hvilket sikkerligen vilde være bleven lagt dem til Last, dersom de ikke havde tugtet den onde Aand.

En lignende Magt eksisterede i Præstedømmet i de forskjellige Tidsaldere. Moses kunde opdage Troldkarlernes Magt og vise, at han var Guds Tjener. Han vidste, da han var paa Bjergtet (formedelst Aabenbaring), at Israels havde indladt sig paa Afguder; han kunde fremstille Korahs, Dathans og Abirams Synd, afløre Heksekvindes og Troldmands Færd og

paapege Herrens sande Profeter. Josva forstod, hvorledes han skulde opdage den Mand, der havde stjaalet Guldtingen og den babyloniske Raabe. (Josva 7. Kap.) Mikæas kunde udfinde den falske Mand, som inspirerede fire Hundrede Profeter, og dersom hans Raab var bleven fulgt, vilde mange Menneskeliv være blevne sparede. (2. Kron. 18.) Elias, Elija, Eliaas, Jeremias, Ezeiel og flere andre Profeter besade denne Magt. Vor Frelser, Apostlene og endog Kirkens Medlemmer vare velsignede med denne Gave, thi Paulus siger 1. Korinth. 12, 7. 12: „Men Mandens Aabenbarelse gives Hver til det, som er nyttigt. Thi En gives Visdomstale formedelst Aanden; en Anden Kundskabstale ved den samme Mand; en Anden Tro ved den samme Mand; en Anden Gaver til at helbrede ved den samme Mand; en Anden Kraft til Audegjerninger; en Anden profetisk Gave; en Anden at bedømme Mander; en Anden at tale i Tungemaal; en Anden at udlægge Tungemaal. Men alt dette virker kraftteligen den ene og samme Mand, som uddeler til Enhver i Behynderlighed, eftersom han vil.“ Alt dette udgik fra den samme Guds Mand og var Guds Gaver. Den efesiske Menighed var i Stand til ved dette Princip „at prøve dem, som sagde sig at være Apostle, og vare det ikke, og befandtes at være Vognere.“ (Aab. 2, 2.)

Bed at efterpore Tingen fra Grunden af og betragte den filosofisk, vil man finde en væsentlig Forskjel mellem Legeme og Mand. Legemet antages at være organiseret Materie, og Aanden antages af Mange at være immateriel, det vil sige, uden Substans. Hvad det sidste angaar, tage vi os den Frihed at være af en anden Mening og sige, at Aanden ogsaa er en Substans, at den

er materiel; men den bestaar af en mere ren, elastisk Materie end Legemet. Vi paastaa tillige, at den var til før Legemet, at den kan være til i Legemet og vil være til skilt fra Legemet, medens dette hensjundrer i Jorden, og at den i Opstandelsen atter vil vorde forenet med sit Legeme.

Uden at indlade mig paa at beskrive denne mysteriose Forbindelse mellem Legem og Mand, eller de Love, hvorefter de eksistere, deres Forhold til hinanden og Guds Bestemmelse med samme, vil jeg kun bemærke, at Menneskeaaanderne ere evige, at de styres af det samme Præstedømme, som paa virke Abraham, Melkisedek og Apostlene; at de ere organiserede efter dette Præstedømmes Orden, hvilket er uden Dages Begyndelse eller Aars Ende; at de alle bevæge sig, hver i sin Virkekreds, og regjeres efter Guds Love; at naar de komme tilshne paa Jorden (i Kjodet), befinde de sig her i en Prøvestand og beredes, hvis de ere retfærdige, for en tilkommende og større Herlighed; at gode Menneskers Aander kunne ikke give sig af med onde Aander udenfor de foreskrevne Grændser, thi „Mikael, Erke-Engelen, turde ikke fremføre en Bespottelsesdom mod Djævelen, men sagde: Herren straffe Dig.“ (Juda 9. B.)

Det lader ogsaa til, at de onde Aander have deres bestemte Grændser, og at de have Love, hvorefter de regjeres eller kontrolleres, og at de ere bekendte med deres tilkommende Skæbne. Derfor sagde de onde Aander, som vare i den Besatte, til Frelseren: „Er Du kommen for at plage os for Tiden?“ og da Satan fremstillede sig for Herren iblandt Guds Sønner, sagde Herren til ham: „Hvorfra kommer Du? og Satan svarede Herren og sagde: fra at gaa omkring paa Jorden, og vandre op og ned paa den.“ I Skriften kaldes han

desuden den Fyrste, som har Magt i Luften og det er jaare tydeligt, at de onde Aander besidde en Magt, som ikkun kan holdes i Tomme af dem, der have Præstedømmet, hvilket vi forhen have bemærket i Tilfældet med Stevas syv Sonner. (Ap. Gj. 19.)

Efter at have sagt saameget angaaende disse Sager i Almindelighed, uden specielt Henjyn til nogen jæregen Magt eller Indflydelse, saasom til Troldkarlene i Egypten, Fødernes Troldmand og Troldkvinde, Hedningernes Drakler, Sortekunstnere, Spaamænd, Stjernetydere, Maanesyge, eller de, som vare besatte af Djævl i Apostlenes Dage, ville vi nu anføre nogle Eksempler paa falske Aanders Virksomhed i nyere og nyeste Tider, samt forsøge ved Hjælp af Skriften at afløre deres sande Karakter.

De „franske Profeter“ vare i Besiddelse af en Aand, som bedrog; de fandtes i Vivario og Dauphinee i stort Antal i Aaret 1688, hvoriblandt mange Dreng og Piger fra 7 til 25 Aar gamle; de havde besynderlige Ansigte, ledsagede med Skælving og Besvimelse, hvorunder de udstrakte Arme og Ben; de forbleve en Stund i en Henrykkelsestilstand, og naar de kom til Bevidsthed igjen ytrede de Alt, hvad der kom dem i Munden. (Se Bucs theologiske Lexikon.)

Gud har aldrig haft Profeter, som handlede paa denne Maade; der var aldrig noget Usonneligt i Herrens Profeters Fremgangsmaade i nogen Tidsalder, heller ikke havde Apostlene eller Profeterne i Apostlenes Dage noget Saadant. Paulus siger: „I kunne Alle profetere den Ene eller den Anden, men dersom en Anden, som sidder der, saar en Aabenbarelse, da tie den Første, thi Profeterens Aander ere Profeterne underdanige,“ men i de oven-

berorte Tilfælde finde vi, at Profeterne ere Aanden underdanige, falde omkuld, have Krampetrækninger, vælte sig og besvime formedelst Indflydelsen af den Aand, der har fuldkommen Herredømme over dem. Paulus siger: „Alt ske sømmeligen og med Orden,“ men i ovennævnte Tilfælde se vi den største Uorden og Usonnelighed i Maaden, hvorpaa baade Mænd og Kvinder gebærde sig. Det samme gjælder mange af de saakaldte Opvattes Falden omkuld, Bælten omkring, Besvimelser, Rystelser og Henrykkelser i vore Dage, hvilket ikke bevirktes ved Guds Aand, thi denne er ikke en Forvirringens men Fredens Aand.

Johanna Southcott paastod at være en Profetinde og udgav en Sauling af Profetier i 1804; hun blev Grundlæggeren af et Folk, som endnu findes. Hun skulde s. Eks. paa et bestemt Sted, føde en Søn, som skulde være Messias, hvilket slog Fejl. Fra et dette, hvor læser man nogen Steds i Guds Ord om, at en Kvinde grundlagde en Kirke? Paulus formaner kvinderne paa hans Tid „til at tie stille i Forsamlingerne, men om de ønske Undervisning om Noget, da adspørge de deres Mænd hjemme.“ Han vilde ikke tilstede en Kvinde „at hyde eller herke, eller anmasse sig Myndighed i Menigheden;“ men i det omtalte Tilfælde finder man, at en Kvinde er en Kirkes Stifter, Aabenbarer og Vejleder, dens Alfa og Omega, stik imod enhver anerkjendt Regel, Grundsatning og Orden.

Jemimah Wilkinson var en anden Profetinde, som figurerede vidt og bredt i Amerika i det afvigte Aarhundrede. Hun angav, at hun blev syg og døde, og at hendes Sjæl for til Himmelen, hvor den endnu er. Straks derefter blev hendes Legeme gjenoplivet af Kristi Aand og Kraft, derpaa stod hun frem som en offentlig Lærer og er-

klærede, at hun modtog umiddelbare Aabenbaringer. Den hellige Skrift paastaar bestemt, at „Førstegroden er Kristus; dernæst de, som ere Kristi ubi hans Tilkommelse; derpaa kommer Enden.“ Men i Følge Femimahs Bidnesbyrd døde og opstod hun igjen før den i Skriften omtalte Tid. Forestillingen om, at hendes Sjæl var i Himmelen, medens hendes Legeme levede paa Jorden, er ogsaa bagvendt. Da Gud blæste Livets Aande i Mennekets Næse, blev det en levende Sjæl; forinden havde det intet Liv, og da den blev borttaget, døde Legemet; ligeledes gif det med Frelseren, da Aanden forlod Legemet; heller ikke blev hans Legeme levende, før hans Aand vendte tilbage i Opstandelsens Kraft. Men Femimah Wilkinson sagde, at hendes Sjæl (Liv) var i Himmelen og hendes Legeme uden Sjælen (eller Livet) paa Jorden, levede uden Liv (eller Sjæl).

Irvingiterne ere et Folk, hvis Efterlignelse af Sandheden maaske er den fuldstændigste af alle Nutidens Sekterere. De begyndte omtrent for 10 Aar siden (eller 1832) i London i England; de have oprettet Menigheder i forskjellige Dele af England og Skotland, og nogle faa i Øvre-Canada i Amerika. Deres Stifter Hr. Irving var en lærd og talentfuld Præst i den skotske Kirke; han var en stor Logiker og en kraftig Taler, men derhos vild og sværmerisk i sine Anskuelser. Som han bevægede sig i de højere Kredse af Samsundet og besad Talent og Nidkærlighed, hævede han sig til en anset Stilling og grundede et Samsund, som er opkaldt efter ham.

Irvingiterne have Apostle, Profeter, Hyrder, Lærere, Evangelister og Engle.

De paastaa, at have Tungemaalsgaven og Udlæggelsen af Tungemaal, og i enkelte Tilfælde Helbredelsens Gave.

Den første profetiske Aand, som lagdes for Dagen, udtrede sig hos Zomfruene Campbell, som Hr. Irving traf sammen med paa en Rejse i Skotland. De havde, hvad der kaldtes i deres Sekt... „Ytringer,“ som øjensynligen fremkom ved overnaturlig Paavirken. Hr. Irving, der faldt i den almindelige Bildfarelse, at anse alle overnaturlige Tilkjendegivelser som kommende fra Gud, tog de nævnte Kvinder med sig til London og indførte dem i sin Menighed.

De æredes som Guds Profetinder, og naar de talte, maatte Irving eller hvilken som helst af hans Præster tie stille. De vare besynderligen paavirkede i Forsamlingen og fremkom med underlige Ytringer i en unaturlig, klingende Stemme, og med en højt ubehagelig Lyd udstødte de nogle faa afbrudte, usammenhængende Sætninger, som vare tvetydige, forvirrede og usforstaelige. De plejede ofte at udbryde: „Der er Synd! Der er Synd!“ Og under Indsydhelsen af denne Anklage lod Hr. Irving sig forlede til at falde ned paa sine Knæ i den offentlige Forsamling og bekjende sin Synd, uden at vide, om han havde syndet eller hvori den bestod eller om det gjaldt ham selv eller nogen Anden. Under disse Besættelser vare de talende Personers Legemer magtigen paavirkede, deres Ansigter vare fordrejede, de havde hyppige Krampe-trækninger i deres Hænder og hele Legemet var, med Mellemrum, heftigen fortrukket. Man antog dog, at de undertiden talte i rigtige Tungemaal og havde rigtige Udlægninger.

(Slattes Side 171.)

Den 1ste Marts 1893.

En levende Religion.

For ethvert tænkende og iagttagende Menneske er vor Tids Gjendommelighed Gjenstand for indtrængende og nøjagtig Undersøgelse, og for enhver intelligent Sandhedsjøger ville følgende Fakta fremstille sig: Aldrig i Menneskeslægten's Historie har der været en mere virksom Tid end den nærværende, en Tid, hvor Videnskab og almindelig Oplysning blandt Jordens Beboere har været mere udbredt end netop nu, og aldrig har en alvorlig, virksom og tænkende Generation haft mere Trang til en levende Religion, end den der nu lever. Elektriciteten, som næsten tilintetgjør Afstande og bringer de forskjellige Verdensdele i Forbindelse med hverandre, om end det magtige Dyb skiller dem ad; Dampkraften og Maskinerne; Bogtrykkerpressen, som stedse udsender sine Millioner af trykte Eksemplarer, der næsten som Træernes Blade i Lovfaldstid føres omkring paa Bindens Vinger; Alt vidner om, at vor Tidsalder er en Alvorets og Virkelighedens Tidsalder, og den kræver en Religion, som bestaar af noget Andet end kold Formalitet og snævre, indstrængede sekteriske Anstuelser.

En Religion behøves, som kan røre Hjertet med sin Kjærlighed, tilfredsstille Forstanden med sine Sandheder, holde Videnskaberne i Tømmen med sin overbevisende Kraft, mætte Djet med sin Skjønhed og fylde Sjælen med sin Storhed; med andre Ord en saadan Religion, som kan vinde Mennesket helt og holdent og overfor hvilken man kan hyde en uindskrænket og frivillig Dydighed; en Religion, som lig dens Ophav, selv skal være i Stand til at godtgjøre sin Værdighed, og som, iført sin Herligheds Dragt, skal blive elsket og hædret af dem, som elske Sandheden, og blive hadet og forskudt af dem, som elske Løgn.

De Sidste-Dages Helliges Religion er en saadan Religion — Jesu Kristi Evangelium. Det er dette Evangelium — gjengivet til Jorden i disse de sidste Dage, og hvortil Daniel, Esaias, Jeremias, Ezekiel, Amos, Joel, Kristus og hans Apostle saa vel som Profeterne og Guds Tjenere i vor Tid har hentydet — som beviser, at Videnskab og Religion stemme overens i enhver Enkelthed.

Naturforskeren og Arkitekten kunne hente mange Ideer fra Salomon. Moyses var en ansjet Astronom, og som en Lovgiver og Leder var han ligeledes af de Fornemste. Esaias forudsagde meget af det, som sker i vore Dage. Noa var sin Tids mest berømte Skibsbygger. Disse Kjendsgjerninger ville lære, ikke Skyderen eller den Fordumsfulde, men den uheldede frisindede og oprigtige Undersøger, at Astronomen, Suedkeren, Arkitekten, Mechanikeren, Naturforskeren og Arbejderen kunne granske den hellige Skrift med det samme Udbytte og den samme Tilfredsstillelse.

Den sekteriske Urimelighed, at Guds Riges Grundvold paa denne Jord skal bygges paa et eller andet ubestemmeligt Sted, udenfor Tiden og Rummet, har bragt mange af vor Tids mest intelligente og videnskabelige Mænd til at forkaste Bibelen og den saakaldte Kristenhedens døde Religion og til at blive vantro med Hensyn til Alt, hvad der kaldes Kristendommens Grundprinciper

eller Sandheder. Israels Indsamling er, i Folge de gamle Profeters Spaadom desangaaende, paabegyndt, og ingen oprigtig Person kan nære mindste Tvivl om det Gode, der er blevet udrettet siden Evangeliet blev gjengivet til Jorden gjennem Profeten Joseph Smith, hvem Herren valgte som et Redskab i sin Haand til at udføre sine Hensigter.

Dette Evangelium, Døds og Livets Evangelium, har gjort mere i Retning af at forene og bilægge tilhneladende Stridigheder imellem Religionen og Videnskaben end de Tusinder af Prædikener og Udtønyninger, som ere blevne skrevne af alle de lærde Theologer i de sidste fire Aarhundreder. Ved Aabenbaring har Herren i denne Uddeling tydeliggjort de forskjellige saakaldte kristne Sekters Svagthed og Selvmodsigelse. Alle upartiske Undersøgere tilstaa, at de Sidste-Dages Helliges Organisation og Læresætninger, hvad enten de ere himmelske eller ikke, stemme mere overens med den hellige Skrift og passe bedre til Menneskeslægten's Trang end noget som helst andet religiøst Samfund; endvidere, at denne Kirkes Eldster, uden Hjælp fra Uvedkommende, have gjort mere for at forbedre Stillingen hos de Fattige, som have annammet deres Lære, end alle andre Kirkesamfunds Prædikanter tilfammen.

Jesu Kristi Evangelium, som disse nydnygte Eldster lære, er Fortidens, Nutidens og Fremtidens Religion; efter som dets Principer og Kraft ere evige, indbefatter det Alt, som henhører til Menneskenes Interessjer og frembringer een sand og levende Tro angaaende alle Ting baade timelige og aandelige; ja, ved dets Principer er det muligt at afgjøre al Strid og Uenighed.

Er der nogen Uudfyldning for, at Folk i vore Dage lukke deres Øren for Sandheden, og, tilligemed deres Børn, bøje sig under Døvtroens og Præstelistens Nag og tilstidst dø i Elendighed? — Mill. Star.

Ankomst af Missionærer.

Eldste Anders P. Stenblom, fra Hunter, Salt Lake City, Utah, ankom til Gøteborg via Liverpool den 2den Februar 1893.

Afsløsning.

Følgende Brødre løses fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien med Tilladelse til at rejse hjem til Zion:

Eldste Fred. Lundberg fra at præsidere over Stockholm Konference;

Eldste John Swenson fra at præsidere over Skåne Konference;

Eldste Joseph A. Anderson fra at arbejde i Stockholm Konference;

Eldste Jacob Jørgensen fra at arbejde i Aarhus Konference;

Eldste Theodore Ghllensfog fra at arbejde i Gøteborg Konference.

Maa Herren bevare disse vore Brødre paa deres Hjemrejse, og maa de naa deres Bestemmelsessteder uskadede paa Legeme og Aand; maa Gud velsigne dem for det Offer, de have bragt ved at rejse hjem og gaa ud i Verden for at forkynde Livets og Saliggjorelsens Evangelium, og for den Flid, som de have lagt for Dagen i Udførelsen af deres Pligter som Missionærer.

Beskikkelse.

Ældste Anders P. Stenblom bestikkes til at arbejde i Stockholm Konference under nævnte Konferencens Præsidents Bestyrelse.

Ældste August Carlsson bestikkes til at præsidere over Stockholm Konference.

Ældste Niels J. Henriksen bestikkes til at præsidere over Skane Konference.

Joseph Christiansen,

Præsident over den scandinaviske Mission.

Uddrag af Korrespondance.

Ældste A. M. Nielson skriver fra Bergen den 7de Februar: „Det glæder mig at høre mit Vidnesbyrd for mine Medmennesker, og jeg kan sige, at jeg har aldrig følt mig mere tilfreds, end naar jeg staar frem for at fremlægge Evangeliets Principer for dem, som endnu vandre i Uvidenhed angaaende disse herlige Sandheder. Jeg har mange Gange erfaret, at Herren er i Stand til at bruge sine svage og ringe Tjenere som Redskab til at udføre sin Vilje og sine Hensigter paa Jorden, og det skal altid være min Stræben stedse at leve saaledes, at jeg kan være værdig til at modtage de Velsignelser, som Gud har i Beredskab for sine trofaste Tjenere. Vore Forsamlinger ere godt besøgte baade af Hellige og Fremmede. Undertiden averterer vi i Bladene, hvilket Emne vi agte at behandle, og efter Forsamlingen har Enhver Tilladelse til at fremsætte Spørgsmaal, som vi besvare efter bedste Evne og i Almindelighed til Tilhørernes Tilfredshed; mange af disse Spørgsmaal bevise, hvor stor Bunkundigheden er blandt Menneskene med Hensyn til sand Religion.“

Korrespondance.

Drammen, Norge, den 21de Februar 1893.

Præsident Joseph Christiansen.

Kjære Broder!

Efter som jeg ser i „Stjernen,“ at Missionærerne i de forskjellige Arbejdsmarker undertiden skrive til Dem og berette angaaende Evangeliets Fremgang o. s. v., vil jeg ogsaa skrive lidt om Tilstanden i denne (Drammens) Gren.

Med Hensyn til Udsigterne for Evangeliets Fremme her kan jeg sige, at de ere gode; vi afholde Forsam-

linger regelmæssig hver Søndag foruden en Gang midt i Ugen, og vore Møder ere i Almindelighed vel besøgte baade af Fremmede og Hellige, især om Søndagen. Vi have som Følge deraf god Lejlighed til at forkynde Sandhedens Evangelium for vore Medmennesker, og vi have været heldige nok til at faa et udmærket Forsamlingslokale. Jeg besøger ogsaa de Hellige i deres Hjem, faa vidt Omstændighederne tillade det; det ser ud til, at der er mange oprigtige Mennesker her, og min Bøn for dem til Herren

er altid, at de maa faa Kraft til at adlyde Evangeliet og efterleve dets Fordringer.

De Hellige her ere gode Menneſter; de ſøge at opfylde deres Pligter efter bedste Evne. Der har været en Del Arbejdsloshed blandt dem denne Vinter, men alligevel har Jngen lidt nogen ſærdeles Nød, og Foraaret og Sommeren, ſom nu ſnart ſtunde til, bringe Haab og Opmuntring til dem, ſom ſidde i trange Aar.

Hvad mig ſelv angaar, kan jeg ſige, at jeg ikke har haft det bedste Helbred denne Vinter, men nu er det bedre, og jeg haaber, at Herren vil ſtaa mig bi og ſtænke mig Kraft og Styrke, baade ſegemlig og aandelig, til at udføre

mine Kaldſpligter. Det er mig en ſtor Glæde at være en af dem, ſom ere blevne kaldte til at gaa ud blandt Jordens Nationer for at advare Menneſtene om Guds Straffedomme, ſom ville blive udgydte over de Ugudelige. Jeg indſer, at Tiden er kort, ja, at Syndens Ende er nær for Haanden.

Min Ønſte og min største Uttraa er at tjene Gud og holde hans Bud ſamt at gjøre Alt, hvad der ſtaar i min Magt, for at fremme Herrens Sag paa Jorden.

Med de bedste Hiſſener til alle Brødrene paa Kontoret forbliver jeg
Deres Medarbejder i Herrens Sag
Andreas Johansen.

Prover Aanderne.

(Sluttet fra Side 167.)

Under Indflydelsen af denne Aand blev Irvingiternes Kirke organiseret af diſe Kvinder; Apoftele, Profeter oſv. bleve ſnart kaldte, og en ſyſtematiſt Tingenes Orden indført ſom ovenfor omtalt. En Hr. Baxter (ſideneſter en af de fornemſte Profeter), efter at have været i en af deres Forſamlinger, ſiger: „Jeg ſaa en Kraft aabenbaret og troede, det var Guds Kraft, og bad, at den maatte komme over mig; det ſkete ſaa, og jeg begyndte at profetere.“ Otte eller ni Aar ſiden (fra 1842 at regne) havde de omtrent 60 Prædikanter, ſom gik paa Londons Gader og bare det Vidneſbyrd, at London ſkulde være Stedet, hvor de „to Vidner,“ omtalte i Johannes' Aabenbaring, ſkulde profetere; at de („Kirken og Aanden“) vare de to Vidner, og at, naar tre og et halvt Aar vare tilende, ſkulde der blive et Jordſkjælv og ſtor Ødelæggelse, og

vor Frelſer ſkulde komme. Deres Apoftele bleve ſammenkaldte til den beſtemte Tid og ventede paa Tildragelſen, men Jeſus kom ikke, og Profetien blev da tvetydigen bortforklaret. De havde hyppigen Tegn, givne dem af Aanden for at bevije dem, at det, ſom blev dem tilkjendegivet, ſkulde finde Sted. Hr. Baxter berettede om en Paavirkning, han havde angaaende et Barn. Det blev ham tilkjendegivet, at han ſkulde beſøge Barnet og lægge Hænderne paa det, og det ſkulde blive helbredet; og for at bevije ham, at dette var af Gud, ſkulde han møde ſin Broder paa et beſtemt Sted, og han ſkulde tale viſe Ord til ham. Hans Broder tiltalte ham nøjagtigen paa den Maade, ſom Aabenbaringen havde forudſagt. Tegnet ſandt Sted, men da han lagde ſine Hænder paa Barnet, kom det ſig ikke. Jeg kan ikke borge for Tro-

værdigheden af den sidste Angivelse, efterjom Hr. Bagter ved den Tid havde orladt Irvingiterne, men det er overensstemmende med mange af deres Foretagender, og man har aldrig forjagt at benægte Sagen.

Der kan spørges, var der Noget i alt dette, som var urigtigt?

1. Kirken blev organiseret af Kvinder, men „Gud satte i sin Kirke først Apostle, for det Andet Profeter,” og ikke først Kvinder. Hr. Irving satte i sin Kirke først Kvinder, for det Andet Apostle, og Kirken blev grundlagt og organiseret af Kvinder. En Kvinde har ingen Ret til at grundlægge eller organisere en Kirke. Gud gav aldrig Kvinden den Mission.

2. Disse Kvinder plejede at tale midt under Forsamlingen og irettesatte Hr. Irving eller enhver Anden i Kirken. Skriften siger udtrykkelig: „Du skal ikke udsjælde en Ældste, men tale til ham som til en Fader;” ikke dette alene, men de anklagede hyppigen Brodrene og satte sig saaledes i Satans Sæde, som udtrykkelig kaldes „Brodrenes Anklager.”

3. Hr. Bagter annammede Anden ved at bede om den, uden at efterkomme Anordningerne, og begyndte at profetere, hvorimod den bibelske Maade at erholde den Helligaands Gave paa er ved Daab og Hænders Paalæggelse.

4. Som vi have anført med Hensyn til Andre: Profeternes Mand er Profeterne underdanig, men disse Profeter vare Manderne underdanige, idet Manden regjerede deres Legemer efter Behag.

Men der kan spørges, hvorledes Hr. Bagter kunde faa et Tegn fra en anden Person? Hertil svare vi, at Hr. Bagters Broder var under den samme Mandes Indflydelse, som han selv; og da Broderen var under den samme Mandes Indflydelse, kunde han lettelig

bringes til at tale til Hr. Bagter og meddele ham, hvadsjomhelst Manden vilde indgive ham, men der var ikke Kraft i Manden til at helbrede Barnet.

Atter kunde der spørges, hvortaf det kom, at de kunde tale i Tungemaal, dersom de vare af Djævelen? Vi svare, at de kunde bringes til at tale i et andet Tungemaal, ligesaa vel som i deres eget, da de vare under hin Mandes Indflydelse, og Djævelen kan friste Hottentotten, Tyrken, Joden eller hvilkenssjomhelst anden Nation; og om disse Mænd vare under hans Mandes Indflydelse, kunde de folgeligvis tale Hebraisk, Latin, Græsk, Italiensk, Tysk eller ethvert andet Sprog, Djævelen forstod.

Royle sig: „Prover Manderne ved Ordet.” „Hvad Mand, som bekynder Jesus Kristus at vare kommen i Kjødet, er af Gud. Og enhver Mand, som ikke bekynder Jesus Kristus at vare kommen i Kjødet, er ikke af Gud.” (1. Joh. 4, 2. 3.) En af Irvingiterne anførte dette Skriftsted, medens han var under Indflydelse af en Mand, og sagde derpaa: „Jeg bekynder Jesus Kristus at vare kommen i Kjødet.” Og dog sloge disse Profetier fejl; deres Mæssias kom ikke, og de store Ting, som de talte, ere blevne til Intet. Hvorom er Taleren her? Talte ikke Apostlen Sandhed? Jo, visselig, men han talte til Folk, som vare underkastede Dodsstraf i det Djeblik, de antog Kristendommen; og Ingen uden Kundskab om Kjendsgjæningen vilde bekynde den og udsætte sig selv for Døden; og dette blev folgelig givet som et Kjendetegn for Menigheden eller Menighederne, hvortil Johannes skrev. Men Djævelen udraabte ved en vis Lejlighed: „Jeg kjender Dig, hvem Du er, Du Guds Helligel!” Der var en fri Tilstaaelse under andre Omstændigheder, at Jesus var kommen i Kjødet.”

Ved en anden Lejlighed sagde Djævelen: „Om Paulus vide vi, og Jesus kjende vi,“ naturligtvis som kommen i Kjødet. Intet Menneske kan adskille sande Aander fra falske uden de af Gud bestiftede Autoriteter, nemlig Præstedømmet med dets Gaver at bedømme Aanderne. Denne Magt besad de i Apostlenes Dage, men den har været borte fra Verden i mange Aarhundrede.

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige har ogsaa haft deres falske Aander; og da den bestaar af Medlemmer, udjammede fra alle hine forskjellige Sekter, som bekjende sig til forskjellige Meninger og have været under Indflydelsen af saa mange Slags Aander, er det ikke at undres over, om der iblandt os skulde findes falske Aander.

Kort efter, at Evangeliet blev grundfæstet i Kirland og under Fraværelsen af Kirkens Autoriteter, optraadte falske Aander, mange forunderlige Synser saas, og vilde, sværmeriske Begreber næredes; Folk rendte ud af Dorene under Indflydelsen af denne Aand, og nogle af dem steg op paa Træstubbene og udstødte Jubelraab og foretog sig alle Slags Daarskaber: En forfulgte en Kugle, som han sagde, han saa flyvende i Luften, indtil han kom til en stejl Skrænt, hvor han styrkede ned i Toppen af et Træ, hvilket frelste hans Liv; og mange andre latterlige Ting foretoges, som vare stikede til at paaføre Guds Kirke Vanære, forarsage Guds Aands Fjernelse og at oprykke og forstyrre de herlige Principer, som vare blevne aabenbarede til Menneskeslægten's Frelse. Men da Autoriteterne kom hjem igjen, blev Aanden aabenbaret; de Medlemmer, som vare paavirkede af den, bleve bragte for Raadet, og de, som ikke vilde omvende sig og forlade den, bleve afstaaene.

S en senere Periode stod en Schater-

aand paa Nippet til at blive indført, og en anden Gang den methodistiske og presbyterianske Falder omkuld, men Aanden blev revjet og overvunden, og de, som ikke vilde underkaste sig Kirkens Regler og god Orden, bleve udelukte. Vi have ogsaa haft Brødre og Søstre, som have haft en falsk Tungemaalsgave; de plejede at tale med en mumlende og unaturlig Stemme, og deres Legemer bleve fordrejede ligesom Irvingiternes, vi forhen have omtalt; hvorimod der er intet Unaturligt i Guds Aand. Et Tilfælde af dette Slags fandt Sted i Øvre-Kanada, men blev tugtet af den præsiderende Eldste; et andet i Nærheden af samme Sted, med en Kvinde, som paastod at kunne bedømme Aander, og begyndte at anklage en anden Søster for Ting, som hun ikke var skyldig i, hvilket hun sagde, hun vidste var saa ved Aanden, men blev siden efter bevist at være falskt. Hun stillede sig selv frem som „Brodrenes Anklager,“ og Ingen kan ved Aanders Bedømmelse frembringe en Anklage imod en Aand, de maa bevise at være skyldige ved gyldigt Bevis, ellers staa de som ikke skyldige.

Der har ogsaa i Kirken været tjennende Engle, som vare af Satan, fremstillende sig som en Døds Engel. En Søster i Staten New York havde et Syn; der sagdes hende at hun skulde gaa til et vist Sted i Skoven, hvor en Engel vilde vise sig for hende. Hun gik derhen den bestemte Tid, og saa et herligt Væsen nedstige klædt i Hvidt med rødligt Haar. Han begyndte med at sige hende, at hun skulde frygte Gud, og sagde, at „hendes Mand var kaldet til at gjøre store Ting, men at han ikke maatte gaa mere end et Hundrede Mile hjemmefra, ellers vilde han ikke vende tilbage.“ Dette var Usandhed, thi Gud har kaldet ham til at gaa til

Jordens Ender, og han har siden været mere end tusinde engelske Mile fra Hjemmet, og er dog i Live. Mange sande Ting taltes af dette Bøjen, og mange, som ikke vare sande. Hvorpaa, kunde man spørge, kjendtes denne at være en ond Engel? Paa Farven af hans Haar; det er eet af de Tegne hvorpaa han kan kjendes, og derpaa, at han modfagde en ribligere Aabenbaring.

Vi have ogsaa haft Brødre og Søstre, som have haft skrevne Aabenbaringer, og som have staaet frem for at lede denne Kirke. Saadan var en ung Dreng i Kirtland, Isaac Rusjel af Missouri og Gladden Bishop og Oliver Dney af Nauvoo. Drengen lever nu hos sine Forældre, som have underkastet sig Kirkens Love. Isaac Rusjel opholdt sig nogen Tid i Far West, hvorfra han skulde gaa til Klippe-

bjergene, vejledt af tre Nephiter, men Nephiterne kom aldrig, og hans Venner forlode ham, undtagen nogle af hans Beslagtede, som siden næsten ere blevne odelagte af Pøbelen. Gladden Bishop blev bragt for Høiraadet, hans Papirer undersøgte, forkastede og brændte, og han blev selv affaaeren fra Kirken. Han anerkjendte Dommens Rigtighed og sagde, at „han nu saa sin Bildfarelse thi dersom han havde været sthyret af de forhen givne Aabenbaringer, kunde han have vidst, at Jngen skulde skrive Aabenbaringer for Kirken, undtagen Joseph Smith,“ og bad om Brødrenes Forbøn og Tilgivelse. Oliver Dney har ogsaa været for Høiraadet og blev affaaeren, fordi han ikke vilde have sine Skrifter undersøgte ved Guds Ord; beviende derved tydeligt, at han elsker Mørket mere end Lyset, fordi hans Gjerninger ere onde.“

Hvorledes skulle vi tage Livet?

Dette er et Spørgsmaal, som vil blive besvaret paa forskjellige Maader; Sangvinikeren vil sige: Nhd Livet i Djebliffet, glem Fortidens Sorger og Ulykker og gaa Fremtiden i Møde med et glad Sind. En saadan Livsbetragtning er sikkerlig baade fornustig og rigtig; men alle Mennesker eje ikke det samme Temperament, Alle have ikke en Sangvinikers fyrige Blod. Man kan imidlertid med Sikkerhed paastaa, at mangfoldige Mennesker ere ulykkelige, fordi de bestandig tænke paa det Forbigangne og paa de bedrøvelige Hændelser, der have mødt dem i Livet.

Ulykkelig den, som kan glemme Fortidens sorgelige Erfaringer. „Gjort Gjerning staar ikke til at ændre,“ siger den Ene, medens den Anden klager:

„Livet er mig forbitret formedelst Sorger og Ulykker; hvad har vel jeg at leve for? Det bliver aldrig anderledes, og der findes ikke mere nogen Glæde paa Jorden for mig.“ De melankolske Mennesker, hvis Aand er nedbojet af Sorg og Kuelse, ere de ulykkeligst stillede; de gaa helt op i Græmmelse over de Ulykker og Fortrædeligheder, som de have haft i Livet, og gjøre Tilværelsen sur baade for sig selv og for deres Omgivelser og Venner; de se med taarefyldte Blikke Roserne paa Livets Sti og saare sig stedse paa Tornene; de søge ikke at fordrive den naturlige Sorg, som kun burde være midlertidig og ikke tage Magten over Mennesket, men den bliver for dem vedvarende.

Er Sorgen i Virkeligheden vor Fjende? Tværtimod! Den er i Almindelighed vor Ven og Lærer, blot vi forstaa Hensigten med den os sendte Prøvelse. Vi skulle ikke blot tænke paa det Kors, som bliver lagt paa vore Skuldre, men tillige paa de Sorger og Lidelser, med hvilke vore Medmennesker blive prøvede, og sammenligne disse med vore egne. En saadan Sammenligning vil snart vise os, at vi ikke ere de Eneste, som Gud sender Prøvelser, men at der ikke findes noget Menneske i Verden, for hvis Fod kun Roser blomstre. Vi ville erfare, at hver af os har sit „Kors“ at bære. Forskjellen bestaar kun i den forskjellige Maade, paa hvilken vi bære vort Kors.

Hvor ofte forbauses vi ikke over de Svage og Syge? Hvor ofte forundres vi ikke, naar vi se, med hvilken Styrke de bære deres Pinsler, og med hvilket lyst Haab de se Fremtiden i Møde? En Mand spurgte en Gang sin syge Ven: „Hvorledes kan det være, at Du trods alle Dine Lidelser alligevel har et jaa glad og fortroingsfuldt Sind?“ „Det skal jeg gjerne sige Dig,“ svarede han, „Marsagen er den, at jeg har to mægtige Hjælpere, som altid holde mig

oppe; disse hedde: Fortrosthing til Gud og Kjærlighed til min Næste.“

Jo mere vi tænke paa os selv uden at være i Besiddelse af Kjærlighed til vore Medmennesker, des mere se vi de Forjeelser, Menneskene have begaaet og begaa mod os, men glemme derimod de Forjeelser, vi selv have begaaet mod dem. Livet kan ikke bestaa uden Kjærlighed; Egoismen er nu en Gang den, som beforder Verdens Sorger; den forbitrer os selv saa vel som Andre Tilværelsen; derfor bort med den! I Stedet for skal man tænke med Kjærlighed paa sine Medmennesker, søge at gjøre dem Livets Byrder lettere, hjælpe dem og trøste dem efter bedste Evne; dette giver os en god Samvittighed og Fred med Gud. Ved Efterlevelse af Kjærlighedsbudet vil Mennesket komme til at glemme sine Sorger og Bekymringer, og det vil være i Besiddelse af Guds Aand og gaa Fremtiden i Møde med Haab og Fortrosthing.

„Efter Regn kommer Solskin,“ siger Ordspøget; „oven over de tykke Skyer er Himlen blaa,“ siger en Digter. Lad os i de mørke Tider haabe, at de lyse komme — de komme naaeste, for vi ane det.

Vor Vandel.

Det burde være alle de Helliges Stræben i det daglige Liv at efterleve Evangeliets Grundsætninger. Vi kunne ikke overbevise Verden om disse Grundsætningers Guddommelighed paa nogen bedre Maade end ved at vise, hvilken Indvirkning de have paa os selv. Renheden i vor Vandel burde stemme overens med vor Trosbekjendelse; vi skulde lære vore Børn, at Navnet „Hellig“ kun er anvendelig paa de rene af Hjertet.

Derjom vor Religion ikke kan formaa os til at elske Gud og vore Medmennesker og til at handle ærligt og oprigtigt mod alle Mennesker, da er vor Trosbekjendelse unyttig. Apostelen siger: „Derjom Nogen siger: jeg elsker Gud, og hader sin Broder, han er en Løgner; thi hvo, som ikke elsker sin Broder, som han har set, hvorledes kan han elske Gud, som han ikke har set?“ Det er en Daarfskab at sige, at vi elske Gud,

dersom vi til samme Tid tale ilde om og forurette hans Børn. Naar vi efterleve vor Religion, tale vi aldrig om vor Næste i den Hensigt at nedværdige ham.

Dersom de Sidste-Dages Hellige altid gjorde det, de burde gjøre, og som deres Religion lærer dem, vilde gode Følelser altid eksistere, og man vilde aldrig høre om Bagtalelse blandt dem, men Fred, Kjærlighed og god Vilje vilde raade imellem dem, hvorjohmhelst de fandtes.

Dersom Daarligheder, onde Følelser og Had eksistere blandt os, er det, fordi vi ikke leve efter vor Religion; thi den frembringer ikke slige Frugter; hvor disse Under findes, er der stor Trang til Omvendelse. Dersom Noget faar Noget imod sin Broder eller Søster

paa Grund af deres Vandel eller Handlinger, viser Evangeliet tydeligt Maaden, hvorpaa disse Medlemmer skulle forholde sig overfor hverandre; dersom Noget føler sig forurettet af en Anden, bør han ikke bagtale ham, men selv gaa til ham og tilkjendegive ham sine Følelser, og dersom et Forlig sluttes, burde Sagen dermed have Ende, men hvis vedkommende Medlemmer ikke kunne forliges, kan Sagen fremlægges for Kirkens retmæssige Autoriteter, hvem det da paahviler at tage saadanne Forholdsregler, som i Følge Kirkens Love kunne tilfredsstille Retfærdigheden og afvende det Onde; ved denne Fremgangsmåde kan Splid og Uenighed hænges, medens Tillid og Broderkjærligheden tiltager. — Wilford Woodruff.

Dødsfald.

Erick Herrman Pehrson, født i Lännäs Sogn, Sverige, den 4de Juli 1875, afgik ved Døden i Stora Brene, Wingåker, Sverige, den 29de Januar 1893.

Den Afdøde annammede Evangeliet i 1887 og døde, som han levede, i Troen paa samme.

Else Marie Nielsen, Datter af Niels Christian Weie og Maren Pedersdatter, født i Arup, Danmark, den 19de Januar 1819, er afgaaet ved Døden i 14de Ward, Salt Lake City, Utah.

Afdøde annammede Evangeliet i 1863 og emigrerede til Utah i 1875.

Indhold.

Prøver Aanderne	161, 171	Uddrag af Korrespondance	170
Red Anm.:		Korrespondance	170
En levende Religion	168	Hvorledes skulle vi tage Livet? ..	174
Ankomst af Missionærer	169	Vor Vandel	175
Afløsning	169	Dødsfald	176
Beskikkelse	170		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Joseph Christensen, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. C. Borching (B. Petersen).